

Sygn. akt: I C 1397/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lipca 2016 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.,

przeciwko Gminnemu Klubowi Sportowemu (...) w D. i A. D.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. wyrok w stosunku do pozwanego A. D. jest zaoczny

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...) A. D. (...)

3) (...)

S., (...)

Sygn. akt I C 1397/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. w pozwie przeciwko Gminnemu Klubowi Sportowemu (...) w D. domagał się zasądzenia kwoty 2.486,77 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym kwoty 100 złotych tytułem opłaty od pozwu, kwoty 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, że nabył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 21 października 2014 roku. Źródłem tej wierzytelności była umowa, której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której pierwotny wierzyciel wystawił dokument księgowy nr (...) na kwotę 2.486,77 złotych. Pozwany Gminny Klub Sportowy (...)

w D. w odpowiedzi na pozew nie odnosząc się do żądania pozwu wskazał, iż w imieniu stowarzyszenia umowy zawierał prezes zarządu samodzielnie, co sprzeczne było z obowiązującym statutem stowarzyszenia wymagającym do dokonywania czynności prawnych w imieniu stowarzyszenia współdziałania dwóch członków zarządu. Nadto, ówczesny prezes zarządu zobowiązał się pisemnie do uregulowania wszelkich zobowiązań stowarzyszenia powstałych w okresie pełnienia przez niego funkcji zarządu.

Sąd na wniosek powoda, na podstawie art. 194 § 3 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego A. D.

Pozwany A. D. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawiał się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swojej nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. w dniu 24 czerwca 2015 roku skierował do pozwanego Gminnego Klubu Sportowego (...) w D. zawiadomienie o cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 2.486,77 złotych.

(dowód: zawiadomienie k. 4)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. W sytuacji gdy wierzytelność została stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności również powinien być pismem stwierdzony (art. 511 k.c.)

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości.

Powód, mimo że w uzasadnieniu pozwu powołał się na umowę przelewu wierzytelności jaką zawrzeć miał w dniu 21 października 2014 roku i na podstawie której nabyć miał wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem, nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności. Brak jest więc obecnie jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności, jak również danych konkretyzujących przedmiot tej umowy. Nie sposób uznać, aby pismo zatytułowane „zawiadomienie” mogło skutecznie zastąpić umowę przelewu wierzytelności. Powód nie udowodnił więc, a to na nim zgodnie z przepisem art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, ani faktu nabycia wierzytelności, która przysługiwała cedentowi względem pozwanego, jak również istnienia wierzytelności i wysokości należności dochodzonej pozwem.

Powód dołączył do pozwu kserokopię dokumentu księgowego stanowiącego w jego ocenie dowód istnienia i wysokości wierzytelności dochodzonej pozwem, jednakże nie sposób przypisać im waloru dokumentu, gdyż nie zostały one poświadczone za zgodność z oryginałem.

Niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego a jako taka nie może stanowić źródła dowodzenia określonego faktu (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 roku III CZP 37/94,

wyrok SN z dnia 27 lutego 1997 roku, III CKN 7/97, postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 1998 roku III CZ 107/98, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 stycznia 2008 roku, V ACa 816/07). Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu. Mając powyższe na uwadze, Sąd pominął wnioski powoda o dopuszczenie dowodu z kserokopii dokumentu księgowego. Z tych samych powodów pominął również wniosek o dopuszczenie dowodu z kserokopii przedsądowego wezwania do zapłaty, jak również zawiadomienia o cesji wierzytelności opatrzonej datą 24 października 2014 roku

Niepoświadczona odbitka ksero jest co najwyżej środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron (art. 74 § 2 k.c.), jednakże powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedstawił stosowanej inicjatywy w tym zakresie.

Na marginesie zauważyć należy, iż przedłożone kserokopie dokumentów księgowych nie zostały przez nikogo podpisane. Niemożliwym więc byłoby na jego podstawie ustalenie, przez kogo został on sporządzony, na jakiej podstawie i w jakich okolicznościach. Nadto, z uwagi na brak dokumentu umowy o świadczenie usług zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem, niemożliwym byłaby weryfikacja zapisów zawartych w tym dokumencie księgowym w zakresie chociażby warunków naliczenia kwot tam wskazanych, w tym wskazanych terminów płatności.

W tym stanie rzeczy brak jest zatem dowodów, z których wynikałaby wysokość należności dochodzonej pozwem, jak i termin jej płatności oraz wymagalność świadczenia. Nie ma zatem żadnej możliwości zweryfikowania zarówno kwoty należności głównej, jak i odsetek wskazanych w uzasadnieniu pozwu. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem, a wynikająca z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym, co więcej w oparciu o materiał dowody nie sposób stwierdzić kto był wierzycielem pierwotnym pozwanego, czy (...) S.A., co wynika z zawiadomienia opatrzonego datą 24 czerwca 2015 roku czy (...) Sp. z o.o. na co wskazywałyby kserokopie dokumentów księgowych załączonych do pozwu.

Wyrok w sprawie niniejszej co do pozwanego A. D. był zaoczny, albowiem pozwany ten zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy i nie wypowiedział się co do żądań pozwu.

Wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem oraz jej nabycie przez powoda na podstawie umowy zawartej dnia 21 października 2014 roku powództwo na podstawie art. Art. 509 k.c. i art. 6 k.c. zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)